ROZSUDEK SOUDU (třetího senátu)

8. listopadu 2007 *

Ve věci T-194/04,

The Bavarian Lager Co. Ltd, se sídlem v Clitheroe (Spojené království), zastoupená původně J. Pearsonem a C. Brightem, poté J. Webberem a M. Readingsem, solicitors,

žalobkyně,

podporovaná

Evropským inspektorem ochrany údajů (EIOÚ), zastoupeným H. Hijmansem, jako zmocněncem,

vedlejším účastníkem,

* Jednací jazyk: angličtina.

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené C. Dockseyem a P. Aaltem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 18. března 2004, kterým se zamítá žádost podaná žalobkyní za účelem získat úplný přístup k zápisu ze zasedání konaného v rámci řízení o nesplnění povinnosti a návrh směřující k určení, že Komise nesprávně ukončila řízení zahájené proti vládě Spojeného království Velké Británie a Severního Irska na základě článku 169 Smlouvy o ES (nyní článek 226 ES),

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (třetí senát),

ve složení M. Jaeger, předseda, V. Tiili a O. Czúcz, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kristensen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 13. září 2006,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 Podle článku 6 EU:

„1. Unie je založena na zásadách svobody, demokracie, dodržování lidských práv a základních svobod a právního státu, zásadách, které jsou společné členským státům.

2. Unie ctí základní práva zaručená Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod podepsanou v Římě dne 4. listopadu 1950 a ta, jež vyplývají z ústavních tradic společných členským státům, jako obecné zásady práva Společenství.

[…]“

2 Podle článku 255 ES:

„1. Každý občan Unie a každá fyzická osoba s bydlištěm nebo právnická osoba se sídlem v členském státě má právo na přístup k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise, aniž jsou dotčeny zásady a podmínky stanovené v souladu s odstavci 2 a 3.

2. Obecné zásady a omezení z důvodu veřejného nebo soukromého zájmu, které upravují výkon tohoto práva na přístup k dokumentům, stanoví Rada do dvou let po vstupu Amsterodamské smlouvy v platnost postupem podle článku 251 [ES].

[…]“

3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) vymezuje zásady, podmínky a omezení práva na přístup k dokumentům těchto orgánů stanovené v článku 255 ES. Toto nařízení je použitelné od 3. prosince 2001.

4 Rozhodnutím Komise 2001/937/ES, ESUO, Euratom ze dne 5. prosince 2001, kterým se mění její jednací řád (Úř. věst. L 345, s. 94; Zvl. vyd. 01/03, s. 408), bylo zrušeno rozhodnutí Komise 94/90/ESUO, ES, Euratom ze dne 8. února 1994 o přístupu veřejnosti k dokumentům Komise (*neoficiální překlad*) (Úř. věst. L 46, s. 58), které zajišťovalo provedení, pokud jde o Komisi, kodexu chování týkajícího se přístupu veřejnosti k dokumentům Rady a Komise (Úř. věst. 1993, L 340, s. 41, dále jen „kodex chování“).

5 Body 4 a 11 odůvodnění nařízení č. 1049/2001 uvádí následující:

„(4) Účelem tohoto nařízení je v co nejvyšší míře posílit právo veřejnosti na přístup k dokumentům a stanovit obecné zásady a omezení tohoto přístupu podle čl. 255 odst. 2 […] ES.

[…]

(11) V zásadě by měly být veřejnosti přístupné všechny dokumenty orgánů. Je však třeba chránit některé veřejné a soukromé zájmy prostřednictvím výjimek. Orgány by měly mít právo chránit své vnitřní konzultace a porady tam, kde je to třeba k zabezpečení jejich způsobilosti provádět své úkoly. Při posuzování výjimek by měly orgány ve všech oblastech činnosti Unie brát v úvahu zásady právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů.“

6 Podle článku 4 nařízení č. 1049/2001, který se týká výjimek z práva na přístup:

„1. Orgány odepřou přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany:

[…]

b) soukromí a osobnosti jednotlivce, zejména podle právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů.

2. Neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, odepřou orgány přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany:

[…]

– cílů inspekce, vyšetřování a auditu.

3. Přístup k dokumentu, který orgán vypracoval k vnitřnímu použití nebo který obdržel a který se vztahuje k záležitosti, v níž orgán ještě nerozhodl, se odepře, pokud by zpřístupnění dokumentu vážně ohrozilo rozhodovací proces orgánu, neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění.

Přístup k dokumentu, který obsahuje stanoviska pro vnitřní použití v rámci porad a předběžných konzultací uvnitř daného orgánu, se odepře i po přijetí rozhodnutí, pokud by zpřístupnění dokumentu vážně ohrozilo rozhodovací proces orgánu, neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění.

[…]

6. Pokud se některá z výjimek vztahuje pouze na části požadovaného dokumentu, zbývající části dokumentu se zpřístupní […]“

7 Článek 6 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 stanoví, že „[ž]adatel nemusí uvádět důvody žádosti“.

8 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355) ukládá členským státům, aby zajistily ochranu svobod a základních práv fyzických osob, zejména práva na soukromí v souvislosti se zpracováním osobních údajů, a zaručily tak volný pohyb osobních údajů ve Společenství.

9 Článek 286 ES stanoví, že se akty Společenství o ochraně fyzických osob při zpracování osobních údajů a při volném pohybu těchto údajů vztahují na orgány a instituce Společenství.

10 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 2001, L 8, s. 1; Zvl. vyd. 13/26, s. 102) bylo přijato na základě článku 286 ES.

11 Podle bodu 15 odůvodnění nařízení č. 45/2001:

„[…] Přístup k dokumentům včetně podmínek přístupu k dokumentům, které obsahují osobní údaje, je upraven předpisy přijatými na základě článku 255 […] [ES], jehož oblast působnosti zahrnuje hlavy V a VI Smlouvy o [EU].“

12 Nařízení č. 45/2001 stanoví:

„[…]

Článek 1

Předmět nařízení

1. Orgány a instituce zřízené Smlouvami o založení Evropských společenství nebo na jejich základě (dále jen ‚orgány a instituce Společenství‘) zajišťují v souladu s tímto nařízením ochranu základních práv a svobod fyzických osob, zejména jejich práva na soukromí v souvislosti se zpracováním osobních údajů a neomezují ani nezakazují volný pohyb osobních údajů mezi sebou nebo směrem k příjemcům, na který se vztahují vnitrostátní právní předpisy členských států přijaté za účelem provedení směrnice 95/46 […]

2. Nezávislý orgán dozoru zřízený tímto nařízením (dále jen ‚evropský inspektor ochrany údajů') dohlíží na uplatňování tohoto nařízení na všechna zpracování prováděná orgánem nebo institucí Společenství.

Článek 2

Definice

Pro účely tohoto nařízení se:

a) ‚osobními údaji' rozumějí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné osobě […]; identifikovatelnou osobou se rozumí osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na identifikační číslo nebo na jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychické, hospodářské, kulturní nebo sociální identity;

b) ‚zpracováním osobních údajů' […] rozumí jakýkoli úkon nebo soubor úkonů s osobními údaji, které jsou prováděny pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromažďování, zaznamenávání, uspořádávání, uchovávání, přizpůsobování nebo pozměňování, vyhledávání, konzultace, použití, sdělení prostřednictvím přenosu, šíření nebo jakékoli jiné zpřístupnění, srovnání či kombinování, jakož i blokování, výmaz nebo zničení;

c) ‚registrem osobních údajů' […] rozumí jakýkoli uspořádaný soubor osobních údajů přístupných podle určených kritérií, ať již je tento soubor centralizován, decentralizován nebo rozdělen podle funkčního či zeměpisného hlediska;

[…]

Článek 3

Oblast působnosti

1. Toto nařízení se vztahuje na zpracování osobních údajů ve všech orgánech a institucích Společenství, pokud se toto zpracování provádí při výkonu činností, které zcela nebo zčásti spadají do oblasti působnosti práva Společenství.

2. Toto nařízení se vztahuje na zcela nebo částečně automatizované zpracování osobních údajů, jakož i na neautomatizované zpracování osobních údajů, které jsou obsaženy v registru nebo do něj mají být zařazeny.

[…]

Článek 4

Kvalita údajů

1. Osobní údaje musejí být:

a) zpracovány korektně a zákonným způsobem;

b) shromažďovány pro stanovené účely, výslovně vyjádřené a legitimní a nesmějí být dále zpracovávány způsobem neslučitelným s těmito účely […];

[…]

Článek 5

Zákonnost zpracování

Osobní údaje lze zpracovávat, pouze pokud:

a) je zpracování nezbytné pro vykonání úkolu ve veřejném zájmu na základě Smluv o založení Evropských společenství nebo jiných právních aktů přijatých na základě těchto smluv, nebo úkolu vyplývajícího z legitimního výkonu veřejné moci, kterým je pověřen orgán nebo instituce Společenství nebo třetí osoba, které jsou údaje sdělovány, nebo

b) je zpracování nezbytné pro splnění právní povinnosti, které podléhá správce, nebo

[…]

d) subjekt údajů jednoznačně udělil souhlas […]

Článek 8

Předávání osobních údajů jiným příjemcům, než jsou orgány a instituce Společenství, na které se vztahuje směrnice 95/46 […]

Aniž jsou dotčeny články 4, 5, 6 a 10, lze osobní údaje předávat příjemcům, na které se vztahují vnitrostátní právní předpisy přijaté na základě směrnice 95/46 […], pouze pokud:

a) příjemce prokáže, že údaje jsou nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo souvisejícího s výkonem veřejné moci nebo

b) příjemce prokáže nezbytnost předání údajů a pokud není důvod domnívat se, že mohou být poškozeny právní zájmy subjektu údajů.

[…]

Článek 18
Právo subjektu údajů na námitku

Subjekt údajů má právo:

a) kdykoli z vážných a legitimních důvodů souvisejících s jeho osobní situací vznést námitky proti zpracování svých osobních údajů kromě případů zahrnutých v čl. 5 písm. b) [až] d). Je-li námitka oprávněná, nesmí se dané zpracování těchto údajů nadále týkat;

[…]“

13 Článek 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (EÚLP), podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, stanoví:

„1. Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

2. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných."

14 Listina základních práv Evropské unie, vyhlášená dne 7. prosince 2000 v Nice (Úř. věst. C 364, s. 1, dále jen „Listina"), stanoví:

„*Článek 7*

Respektování soukromého a rodinného života

Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace.

Článek 8

Ochrana osobních údajů

1. Každý má právo na ochranu osobních údajů, které se jej týkají.

2. Tyto údaje musí být zpracovány poctivě, k přesně stanoveným účelům a na základě souhlasu dotčené osoby nebo na základě jiného oprávněného důvodu stanoveného zákonem. Každý má právo na přístup k údajům, které o něm byly shromážděny, a má právo na jejich opravu.

3. Na dodržování těchto pravidel dohlíží nezávislý orgán.

[…]

Článek 42

Právo na přístup k dokumentům

Každý občan Unie a každá fyzická osoba s bydlištěm nebo právnická osoba se sídlem v členském státě má právo na přístup k dokumentům orgánů, institucí a jiných subjektů Unie bez ohledu na použitý nosič.

[…]“

Skutečnosti předcházející sporu

15 Žalobkyně byla založena dne 28. května 1992 za účelem dovozu německého piva určeného pro výčepy ve Spojeném království umístěné především na severu Anglie.

16 Žalobkyně však nemohla svůj produkt prodávat, jelikož velký počet provozovatelů výčepů ve Spojeném království byl vázán smlouvami o výhradní koupi, které je zavazovaly nakupovat pivo od určitých pivovarů.

17 Podle Supply of Beer (Tied Estate) Order 1989 SI 1989/2390 (nařízení Spojeného království o dodávání piva) jsou britské pivovary, které jsou držiteli práv ve více než 2 000 hostincích, povinny přiznat provozovatelům těchto zařízení možnost nakupovat pivo pocházející z jiného pivovaru za podmínky podle čl. 7 odst. 2 písm. a) uvedeného nařízení, že pivo je sudové a že má obsah alkoholu více než 1,2 % objemových. Toto ustanovení je obecně nazváno „Guest Beer Provision" (dále jen „GBP").

18 Většina piv vyrobených mimo Spojené království přitom nemůže být považována za „sudová piva" ve smyslu GBP, a tudíž nespadají do oblasti působnosti posledně uvedeného předpisu.

19 Jelikož se žalobkyně domnívala, že GBP představuje opatření s účinkem rovnocenným množstevnímu omezení dovozu, a je tudíž neslučitelné s článkem 30 Smlouvy o ES (nyní po změně článek 28 ES), podala dopisem ze dne 3. dubna 1993 stížnost u Komise zapsanou do rejstříku pod číslem P/93/4490/UK.

20 V návaznosti na své vyšetřování Komise dne 12. dubna 1995 rozhodla o zahájení řízení proti Spojenému království Velké Británie a Severního Irska na základě článku 169 Smlouvy o ES (nyní článek 226 ES). Dne 28. září 1995 informovala žalob-

kyni o existenci tohoto vyšetřování a o tom, že dne 15. září 1995 zaslala Spojenému království výzvu dopisem. Dne 26. června 1996 Komise rozhodla o zaslání odůvodněného stanoviska Spojenému království a dne 5. srpna 1996 zveřejnila tiskovou zprávu oznamující toto rozhodnutí.

21 Dne 11. října 1996 se konalo zasedání (dále jen „zasedání konané dne 11. října 1996" nebo „zasedání"), kterého se zúčastnili zástupci generálního ředitelství (GŘ) Komise „Vnitřní trh a finanční služby", ministerstva obchodu a průmyslu Spojeného království a zástupci konfederace pivovarníků společného trhu (dále jen „KPST"). Žalobkyně požádala o účast na zasedání dopisem ze dne 27. srpna 1996, avšak Komise odmítla její žádosti vyhovět.

22 Dne 15. března 1997 oznámilo ministerstvo obchodu a průmyslu Spojeného království pozměňovací návrh ke GBP, podle kterého lahvové pivo může být prodáváno jako pivo pocházející odjinud stejným způsobem jako sudové pivo. Poté, co Komise dvakrát, dne 19. března 1997 a dne 26. června 1997, odložila své rozhodnutí zaslat odůvodněné stanovisko Spojenému království, vedoucí oddělení 2 „Použití článků 30 až 36 Smlouvy o ES (oznámení, stížnosti, porušení, atd.) a odstranění omezení obchodu" ředitelství B „Volný pohyb zboží a veřejných zakázek" GŘ „Vnitřní trh a finanční služby" dopisem ze dne 21. dubna 1997 žalobkyni sdělil, že s ohledem na pozměňovací návrh ke GBP bylo řízení podle článku 169 Smlouvy o ES přerušeno a že odůvodněné stanovisko nebylo vládě Spojeného království oznámeno. Uvedl, že toto řízení bude ukončeno, jakmile pozměněné GBP vstoupí v platnost. Nové znění GBP nabylo účinnosti dne 22. srpna 1997. V důsledku toho nebylo odůvodněné stanovisko nikdy Spojenému království zasláno a Komise konečně dne 10. prosince 1997 rozhodla, že řízení o nesplnění povinnosti odloží.

23 Žalobkyně požádala generálního ředitele GŘ „Vnitřní trh a finanční služby" faxem ze dne 21. března 1997 o kopii odůvodněného stanoviska v souladu s kodexem chování. Tato žádost byla stejně jako opětovná žádost zamítnuta.

24 Dopisem ze dne 18. září 1997 (dále jen „rozhodnutí ze dne 18. září 1997“) generální tajemník Komise potvrdil zamítnutí žádosti zaslané generálnímu řediteli GŘ „Vnitřní trh a finanční služby“.

25 Žalobkyně podala proti rozhodnutí ze dne 18. září 1997 žalobu k Soudu, zapsanou do rejstříku pod číslem T-309/97. Rozsudkem ze dne 14. října 1999, Bavarian Lager v. Komise (T-309/97, Recueil, s. II-3217), Soud tuto žalobu zamítl, když se domníval, že ochrana dotčeného cíle, a sice umožnit členskému státu dobrovolně vyhovět požadavkům Smlouvy nebo případně poskytnout mu příležitost k odůvodnění jeho postoje, odůvodňovala, z důvodu ochrany veřejného zájmu, odepření přístupu k přípravnému dokumentu, který se vztahoval k fázi vyšetřování v rámci řízení podle článku 169 Smlouvy o ES.

26 Dne 4. května 1998 žalobkyně zaslala Komisi žádost o přístup ke všem dokumentům založeným do spisu P/93/4490/UK určenými jedenácti společnostmi a organizacemi a třemi vymezenými kategoriemi osob nebo podniků na základě kodexu chování. Komise zamítla původní žádost z důvodu, že kodex chování se použije jen na dokumenty, jejichž původcem je Komise. Potvrzující žádost byla zamítnuta z důvodu, že Komise není původcem dotčených dokumentů a že všechny žádosti musejí být zaslány původci.

27 Dne 8. července 1998 podala žalobkyně stížnost, zapsanou do rejstříku pod číslem 713/98/IJH, u Evropského veřejného ochránce práv a dopisem ze dne 2. února 1999 upřesnila, že by ráda získala jméno zástupců KPST, kteří se účastnili zasedání konaného dne 11. října 1996, a jména společností a osob spadajících do čtrnácti kategorií identifikovaných žalobkyní v její původní žádosti o přístup k dokumentům obsahujícím komentáře předaným Komisi v rámci spisu P/93/4490/UK.

28 V návaznosti na výměnu dopisů mezi veřejným ochráncem práv a Komisí, Komise veřejnému ochránci práv v říjnu a listopadu 1999 sdělila, že ze 45 dopisů, které zaslala subjektům údajů, aby je požádala o souhlas se zpřístupněním jejich identity žalobkyni, obdržela 20 odpovědí, z nichž 14 bylo kladných a 6 záporných. Komise předala jméno a adresu osob, které souhlasily se sdělením svého jména. Žalobkyně veřejnému ochránci práv sdělila, že informace předané Komisí jsou stále neúplné.

29 Ve svém návrhu doporučení ze dne 17. května 2000 zaslaném Komisi ohledně stížnosti 713/98/IJH veřejný ochránce práv navrhl, aby Komise sdělila žalobkyni jméno zástupců KPST, kteří se účastnili zasedání konaného dne 11. října 1996, a jména společností a osob spadajících do čtrnácti kategorií identifikovaných žalobkyní v její původní žádosti o přístup k dokumentům obsahujícím komentáře předaným Komisi v rámci spisu P/93/4490/UK.

30 Ve svém odůvodněném stanovisku zaslaném veřejnému ochránci práv dne 3. července 2000 Komise trvala na tom, že je nutný souhlas subjektu údajů, avšak uvedla, že může sdělit jméno osob, které neodpověděly na její žádost o souhlas, neboť při neexistenci odpovědi zájem a základní práva a svobody subjektů údajů nepřevažují. Komise tedy doplnila jména 25 dalších osob.

31 Dne 23. listopadu 2000 vydal veřejný ochránce práv svou zvláštní zprávu určenou Parlamentu v návaznosti na návrh doporučení zaslaný Komisi ohledně stížnosti 713/98/IJH (dále jen „zvláštní zpráva“), v níž došel k závěru, že neexistuje základní právo, které by bránilo zpřístupnění informací sdělených správnímu orgánu jako důvěrné, a že směrnice 95/46 nevyžaduje, aby Komise utajovala jména osob, které jí sdělily názory nebo informace v rámci výkonu jejích funkcí.

32 Dne 30. září 2002 zaslal veřejný ochránce práv předsedovi Komise R. Prodimu dopis, v němž uvedl:

„Veřejný ochránce práv se obává, aby pravidla týkající se ochrany údajů nebyla nesprávně vykládána v tom smyslu, že předpokládají existenci obecného práva anonymně se účastnit veřejných činností. Takový nesprávný výklad by mohl narušit zásadu transparentnosti a právo přístupu veřejnosti k dokumentům jak na úrovni Společenství, tak v členských státech, kde jsou zásada transparentnosti a přístup veřejnosti k dokumentům zakotveny ve vnitrostátních ústavních pravidlech."

33 Podle tiskové zprávy veřejného ochránce práv č. 23/2001 ze dne 12. prosince 2001 přijal Parlament rezoluci ke zvláštní zprávě, v níž žádal Komisi, aby poskytla informace požadované žalobkyní.

34 Elektronickou poštou ze dne 5. prosince 2003 požádala žalobkyně Komisi o přístup k dokumentům uvedeným v bodě 27 výše na základě nařízení č. 1049/2001.

35 Komise na tuto žádost odpověděla dopisem ze dne 27. ledna 2004, v němž tvrdila, že některé dokumenty týkající se zasedání mohou být zpřístupněny, avšak upozornila žalobkyni na skutečnost, že pět jmen bylo v zápisu ze zasedání konaného dne 11. října 1996 zakryto, jelikož dvě osoby výslovně vznesly námitku proti zveřejnění své identity a Komise se nemohla zkontaktovat s dalšími třemi.

36 Elektronickou poštou ze dne 9. února 2004 podala žalobkyně potvrzující žádost ve smyslu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 za účelem získání úplného zápisu ze zasedání konaného dne 11. října 1996 obsahujícího všechna jména účastníků.

37 Dopisem ze dne 18. března 2004 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Komise zamítla potvrzující žádost žalobkyně. Potvrdila, že se nařízení č. 45/2001 použije na žádost o zpřístupnění jmen ostatních účastníků. Jelikož žalobkyně neprokázala žádný výslovně vyjádřený a legitimní účel ani potřebu tohoto zpřístupnění, požadavky stanovené v článku 8 uvedeného nařízení nejsou splněny a je použitelná výjimka uvedená v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001. Komise dodala, že i kdyby se pravidla v oblasti ochrany osobních údajů nepoužila, mohla nicméně odepřít zpřístupnění ostatních jmen na základě čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001, aby nebyla ohrožena její způsobilost vést vyšetřování.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

38 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 27. května 2004 žalobkyně podala projednávanou žalobu.

39 Usnesením předsedy třetího senátu Soudu ze dne 6. prosince 2004 bylo povoleno vedlejší účastenství Finské republiky na podporu návrhových žádání žalobkyně. Po zpětvzetí návrhu Finské republiky na vstup do řízení jako vedlejší účastník předseda třetího senátu Soudu usnesením ze dne 27. dubna 2005 toto vedlejší účastenství vyškrtl.

40 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 28. února 2006 podal Evropský inspektor ochrany údajů (EIOÚ) návrh na vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastník na podporu žalobkyně. Usnesením ze dne 6. června 2006 předseda třetího senátu Soudu toto vedlejší účastenství povolil.

41 V rámci organizačních procesních opatření byly žalobkyně a Komise vyzvány, aby předložily některé dokumenty. Těmto žádostem vyhověly ve stanovených lhůtách.

42 Usnesením ze dne 16. května 2006, v souladu s čl. 65 písm. b), čl. 66 odst. 1 a čl. 67 odst. 3 třetím pododstavcem jednacího řádu Soudu, Soud nařídil Komisi, aby předložila úplný zápis ze zasedání konaného dne 11. října 1996, obsahující všechna jména účastníků, přičemž však uvedl, že tento dokument nebude předán žalobkyni v rámci tohoto řízení. Této žádosti bylo vyhověno.

43 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky byly vyslechnuty na jednání konaném dne 13. září 2006.

44 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

– určil, že přijetí Komisí změny GBP provedené britskou vládou je v rozporu s článkem 30 Smlouvy o ES (nyní článek 28 ES);

– určil, že Komise neměla přijmout výše uvedenou změnu, a že tak porušila článek 30 Smlouvy o ES;

– zrušil napadené rozhodnutí;

– nařídil Komisi, aby sdělila jména všech osob, které se účastnily zasedání;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

45 EIOÚ na jednání podporoval žádost o přístup k dokumentům žalobkyně a navrhl, aby Soud zrušil napadené rozhodnutí.

46 Komise navrhuje, aby Soud:

– odmítl návrhy týkající se řízení o nesplnění povinnosti jako nepřípustné;

– zamítl návrh na zrušení napadeného rozhodnutí;

– odmítl návrh směřující k tomu, aby jí byla uložena povinnost zpřístupnit jména dalších osob, které se účastnily zasedání, jako nepřípustný;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

K přípustnosti návrhu směřujícímu k tomu, aby Soud nařídil Komisi, aby sdělila jména všech osob, které se účastnily zasedání

47 Z ustálené judikatury vyplývá, že Soud nemůže ukládat příkazy orgánům nebo tyto orgány nahrazovat v rámci přezkumu legality, který vykonává. Toto omezení přezkumu legality se použije ve všech oblastech sporů, k jejichž rozhodnutí je Soud příslušný, včetně sporu ve věci přístupu k dokumentům (rozsudek Soudu ze dne 12. července 2001, Mattila v. Rada a Komise, T-204/99, Recueil, s. II-2265, bod 26, potvrzený rozsudkem Soudního dvora ze dne 22. ledna 2004, Mattila v. Rada a Komise, C-353/01 P, Recueil, s. I-1073, bod 15).

48 Návrh žalobkyně, aby Soud nařídil Komisi, aby jí sdělila jména všech osob, které se účastnily zasedání konaného dne 11. října 1996, tudíž není přípustný.

K protiprávnímu odložení řízení o nesplnění povinnosti podle článku 169 Smlouvy o ES

Argumenty účastníků řízení

49 Žalobkyně uplatňuje, že Komise přijala odložení řízení o nesplnění povinnosti v rozporu s článkem 30 Smlouvy o ES nebo podpůrně článkem 6 Smlouvy o ES (nyní po změně článek 12 ES), jehož základní prvek tvořilo zasedání konané dne 11. října 1996.

50 Vzhledem k tomu, že totiž Komise zamítla žádost žalobkyně o účast na zasedání, že neprávem odložila řízení o nesplnění povinnosti, že pozměněné GBP nadále působilo diskriminačně vůči pivům pocházejícím z jiných členských států než ze Spojeného království a že se Komise ukázala nadměrně zdrženlivá ke zpřístupnění jmen účastníků zasedání, toto zasedání bylo použito jako prostředek pro vládu Spojeného království a velké společnosti produkující pivo ve Spojeném království k přesvědčení Komise, aby přijala pozměňující návrh určený k zabránění dovozcům piva, jako je žalobkyně, prodávat jejich produkty na významné části společného trhu. Podle žalobkyně tato dohoda, jejímž cílem bylo dosažení protiprávního odložení řízení o nesplnění povinnosti, měla pro ni za následek ztrátu příležitosti, a v důsledku toho významné finanční ztráty. Došlo tudíž k porušení článku 30 Smlouvy o ES.

51 Žalobkyně uplatňuje, že pozměněné GBP je rovněž v rozporu s článkem 6 Smlouvy o ES v tom, že jeho účinkem je diskriminace na základě státní příslušnosti vůči pivům vyprodukovaným v jiných členských státech než ve Spojeném království.

52 Komise se v podstatě domnívá, že návrhy žalobkyně směřující k určení, že její přijetí změny provedené vládou Spojeného království v GBP je v rozporu s článkem 30 Smlouvy o ES, že ji neměla přijmout, a že tak porušila článek 30 Smlouvy o ES, nejsou zjevně přípustné.

Závěry Soudu

53 Žalobkyně navrhuje, aby Soud určil, že přijetí Komisí změny provedené britskou vládou v GBP je v rozporu s články 30 a 6 Smlouvy o ES. Tento návrh musí být chápán v tom smyslu, že se žalobkyně ve skutečnosti dovolává toho, že Komise neprávem odložila její stížnost týkající se opatření Spojeného království, která jsou údajně v rozporu s právem Společenství.

54 V tomto ohledu je namístě připomenout, že návrh jednotlivce na zrušení odmítnutí Komise zahájit řízení o nesplnění povinnosti proti členskému státu je nepřípustný (usnesení Soudního dvora ze dne 12. června 1992, Asia Motor France v. Komise, C-29/92, Recueil, s. I-3935, bod 21; usnesení Soudu ze dne 15. března 2004, Institouto N. Avgerinopoulou a další v. Komise, T-139/02, Recueil, s. I-875, bod 76, a ze dne 19. září 2005, Aseprofar a Edifa v. Komise, T-247/04, Sb. rozh. s. II-3449, bod 40).

55 Z článku 169 Smlouvy o ES totiž vyplývá, že Komise není povinna zahájit řízení o nesplnění povinnosti, avšak má v tomto ohledu diskreční pravomoc, která vylučuje právo jednotlivců vyžadovat od orgánu, aby zaujal stanovisko v určitém smyslu

a podat žalobu na neplatnost proti jeho odmítnutí konat (usnesení Soudu ze dne 16. února 1998, Smanor a další v. Komise, T-182/97, Recueil, s. II-271, bod 27, a Institouto N. Avgerinopoulou a další v. Komise, uvedené výše, bod 77).

56 V projednávaném případě je tudíž návrh žalobkyně na zrušení odmítnutí Komise zahájit řízení o nesplnění povinnosti proti Spojenému království z důvodu, že pozměněné GBP porušuje články 6 a 30 Smlouvy o ES, nepřípustný. Za těchto okolností nemůže být Komisi vytýkáno, že sama Komise porušila tyto články tím, že odložila dotčené řízení.

57 V každém případě, i kdyby návrh žalobkyně nesměřoval k dosažení zrušení tohoto odmítnutí, avšak ke zrušení rozhodnutí o odložení její stížnosti ze dne 10. prosince 1997, je třeba připomenout, že rozhodnutí, kterým Komise odkládá stížnost informující ji o jednání státu, které může vést k zahájení řízení o nesplnění povinnosti, není závazné, a tudíž není napadnutelným aktem (výše uvedené usnesení Aseprofar a Edifa v. Komise, bod 48). Krom toho je žaloba zjevně podána po lhůtě s ohledem na datum tohoto rozhodnutí.

58 Za těchto okolností jsou žalobní důvody týkající se odložení její stížnosti nepřípustné.

59 Krom toho co se týče žalobního důvodu žalobkyně, podle kterého protiprávní odložení řízení o nesplnění povinnosti mělo pro ni za následek ztrátu příležitosti a významné finanční ztráty, postačuje konstatovat, že žalobkyně nepodala v rámci své žaloby návrh na náhradu škody. Není tudíž namístě v tomto ohledu rozhodnout.

K přístupu k dokumentům

Argumenty účastníků řízení

60 Žalobkyně uplatňuje, že v souladu se závěry zvláštní zprávy veřejného ochránce práv není výjimka stanovená v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 použitelná na projednávaný případ, neboť směrnice 95/46 neukládá Komisi povinnost utajovat jména osob, které jí sdělují názory nebo informace. Žalobkyně v tomto ohledu odkazuje na dopis veřejného ochránce práv zaslaný předsedovi Komise dne 30. září 2002, citovaný v bodě 32 výše, ve kterém Komisi vytýká, že nesprávně používá směrnici 95/46.

61 Mimoto se nepoužije ani čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001. Vzhledem k tomu, že zasedání se konalo v roce 1996, rozhodovací proces Komise by totiž mohl být zveřejněním případně dotčen nanejvýš v minimálním rozsahu, jelikož mezi konáním tohoto zasedání a dnem podání žaloby uplynulo sedm let. I kdyby se nicméně toto ustanovení použilo, Komise by se ho nemohla na podporu svého odepření přístupu k požadovaným informacím dovolávat, neboť v projednávaném případě existuje převažující veřejný zájem na zpřístupnění. Veřejný ochránce práv a Parlament se totiž v projednávaném případě obzvláště zajímali o skutečnost, že vlivné třetí osoby mohly sdělit svůj názor Komisi s maximálním utajením, což je v rozporu se zásadou transparentnosti.

62 Ve své replice žalobkyně uplatňuje, že v žalobní odpovědi je nový poznatek, a sice, že osoby, o jejichž zpřístupnění jmen žalobkyně požádala, jsou zástupci KPST, kteří jednali v souladu s pokyny entity, kterou zastupovali. Žalobkyně tvrdí, že jelikož

Komise prozradila, že tyto osoby jsou zástupci KPST, toto tvrzení je nyní veřejné a pověst Komise ve věci respektování důvěrnosti není ohrožena zpřístupněním jmen těchto osob.

63 Žalobkyně připomíná, že profesní sdružení, jako je KPST, zastupují obvykle všechny subjekty na určitém trhu nebo většinu z nich, a mají tedy tendenci vyjadřovat postoj jménem všech subjektů v odvětví. Pověst Komise může být ohrožena jen tehdy, pokud by se ukázalo, že na zasedání konaném dne 11. října 1996 zástupci KPST zastupovali určitou skupinu pivovarníků za účelem zachovat uzavření trhu s pivem prodávaným ve výčepech ve Spojeném království. Podle žalobkyně tato ztráta důvěrnosti nepředstavuje žádné riziko, pokud informace byly sděleny zaměstnanci tohoto profesního sdružení, ledaže toto sdružení nevyjadřuje správně postoj všech svých členů.

64 Žalobkyně dochází k závěru, že článek 2 nařízení č. 1049/2001 Komisi ukládá, aby v plném rozsahu zpřístupnila jména účastníků zasedání, jakož i vyjádření předložená v rámci řízení o nesplnění povinnosti, a že žádná z výjimek stanovených v článku 4 nařízení č. 1049/2001 se na projednávaný případ nepoužije.

65 EIOÚ uplatňuje, jak vyplývá z argumentů předložených na jednání, že Komise porušila čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001. V tomto ohledu odkazuje na dokument nazvaný „Přístup veřejnosti k dokumentům a ochrana údajů“ (Referenční dokument, červenec 2005 č. 1, EIOÚ – Evropský inspektor ochrany údajů), který se nachází na jeho webové stránce.

66 EIOÚ zdůrazňuje potřebu vytvoření optimální rovnováhy mezi ochranou osobních údajů na straně jedné a základním právem evropského občana na přístup k dokumentům orgánů na straně druhé. Uvažování Komise přitom nezohledňuje správně tuto rovnováhu, která je výslovně upravena čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001. Žádost o přístup k dokumentům se totiž zakládá na demokratických zásadách a není nezbytné uvádět důvody, pro které jsou dokumenty požadovány, a tudíž použití článku 8 nařízení č. 45/2001 není v projednávaném případě relevantní. Stejně tak se EIOÚ domnívá, že pravidla ochrany údajů neumožňují, aby z nich bylo vyvozeno obecné právo anonymně se účastnit veřejných činností.

67 Podle EIOÚ je zájmem chráněným čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 soukromí, a nikoliv ochrana osobních údajů, která je mnohem širším pojmem než pojem „soukromí“. Ačkoliv jméno účastníka, zmíněného v zápisu ze zasedání, patří mezi osobní údaje, jelikož identita této osoby je prozrazena a jelikož pojem „ochrana osobních údajů“ je použitelný na tyto údaje, které spadají, či nespadají do soukromí, EIOÚ připomíná, že v rámci profesních činností nemá zpřístupnění jména zpravidla spojitost se soukromím. Z toho vyvozuje, že se Komise nemůže dovolávat čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 pro to, aby odepřela zpřístupnění jmen subjektů údajů.

68 EIOÚ dochází k závěru, že v každém případě čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 musí být vykládán tak, že právo odepřít přístup není absolutním právem, avšak předpokládá, že je podstatným způsobem porušeno soukromí, což musí být posouzeno s ohledem na pravidla a zásady ochrany osobních údajů. Subjekt údajů nemá obecné právo bránit zpřístupnění. Subjekt údajů, který brání zpřístupnění, musí předložit hodnověrný důvod, který vysvětluje, proč by mu zpřístupnění mohlo být na újmu.

69 Komise uplatňuje, že návrh na zrušení napadeného rozhodnutí není opodstatněný. Konstatuje, že v projednávaném případě se jedná o interakci dvou práv, a sice práva na přístup veřejnosti k dokumentům a práva na ochranu soukromí a údajů.

70 Jednak právo na přístup veřejnosti k dokumentům v souladu s nařízením č. 1049/2001 je zpravidla bez omezení a automatické a nezávisí na zvláštním zájmu osoby, která žádá o přístup k dokumentu. Osoba podávající tuto žádost není zpravidla povinna uvádět důvody žádosti.

71 Kromě toho osobní údaje mohou být korektně a legitimně zpřístupněny pouze v souladu se základními zásadami upravujícími právo na soukromí a zvláštními ustanoveními použitelnými na zpracování osobních údajů. Komise odkazuje na článek 8 EÚLP, článek 286 ES a články 7 a 8 Listiny. Ustanovení nařízení č. 45/2001 stanoví, že osoba, která žádá o přístup k osobním údajům, musí prokázat, že zpřístupnění těchto údajů je nezbytné a že Komise se musí ujistit, že to nepoškodí oprávněné zájmy subjektu údajů.

72 Komise uvádí, že žalobkyně neuplatňuje právní argumenty na podporu své teze, podle které výjimka stanovená v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 a následně v nařízení č. 45/2001 není použitelná, ale pouze se dovolává návrhu doporučení veřejného ochránce práv a rezoluce Parlamentu, která ho podporuje. Závěr veřejného ochránce práv se přitom zakládá na výkladu směrnice 95/46 a kodexu chování, se kterým již Soudní dvůr projevil nesouhlas (rozsudek Soudního dvora ze dne 6. března 2003, Interporc v. Komise, C-41/00 P, Recueil, s. I-2125; rozsudky Soudu

ze dne 7. prosince 1999, Interporc v. Komise, T-92/98, Recueil, s. II-3521, bod 70, a ze dne 16. října 2003, Co-Frutta v. Komise, T-47/01, Recueil, s. II-4441, body 63 a 64). Kromě toho jelikož poslední žádost o přístup byla žalobkyní podána po vstupu nařízení č. 1049/2001 a nařízení č. 45/2001 v platnost, je třeba přezkoumat odepření Komise zpřístupnit požadované informace ve světle těchto pravidel. V každém případě nepřísluší ani veřejnému ochránci práv, ani Parlamentu podávat konečný výklad zákona.

73 Komise uplatňuje, že Soudní dvůr potvrdil své stanovisko, co se týče dosahu pravidel ochrany osobních údajů. Soudní dvůr konstatoval, že pravidla ochrany osobních údajů a zejména zásada proporcionality se použijí ve věci zveřejnění jména fyzických osob, i když se jedná o zaměstnance ve veřejném sektoru a i když bylo zpracování provedeno v obecném zájmu (rozsudek Soudního dvora ze dne 20. května 2003, Österreichischer Rundfunk a další, C-465/00, C-138/01 a C-139/01, Recueil, s. I-4989, bod 64). Tento přístup, pokud jde o směrnici 95/46, byl později potvrzen Soudním dvorem v rozsudku ze dne 6. listopadu 2003, Lindqvist (C-101/01, Recueil, s. I-12971, bod 24), podle kterého pojem „osobní údaje" zajisté obsahuje jméno osoby, spolu s jejími telefonickými údaji nebo údaji o jejích pracovních podmínkách nebo volném čase.

74 Komise zdůrazňuje, že specifická metoda umožňující soulad práva na přístup veřejnosti k dokumentům a práva na soukromí a na ochranu údajů je stanovena v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, který musí být vykládán ve spojení s bodem 11 odůvodnění uvedeného nařízení, podle kterého „[p]ři posuzování výjimek by měly orgány ve všech oblastech činnosti Unie brát v úvahu zásady právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů". Tato výjimka nesmí být vážena s převažujícím veřejným zájmem, který odůvodňuje zpřístupnění uvedeného dokumentu, na základě nařízení č. 1049/2001, avšak specificky vyžaduje, aby orgány Společenství odepřely přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění mělo porušit ochranu soukromí a ochranu osobních údajů.

75 Nařízení č. 45/2001 nebrání zpřístupnění nebo jakémukoliv jinému zpracování osobních údajů Komisí, avšak poskytuje prostředek pro rozhodnutí případ od případu, zda orgán může v souladu s právními předpisy a korektně zpracovat osobní údaje a zda toto zpracování neporuší ochranu údajů.

76 Komise zdůrazňuje, že jestliže se ve specifickém případě a v souladu s nařízením č. 45/2001 provede zpracování v souladu s právními předpisy a korektně, nelze se dovolávat výjimky z práva na přístup veřejnosti stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 a dokument obsahující osobní údaje musí být zpřístupněn. Naproti tomu jestliže bylo požadované zpracování neoprávněné a nekorektní a jestliže žadatel nemohl odůvodnit potřebu zpřístupnění, Komise není povinna tyto údaje zpřístupnit.

77 Komise tvrdí, že jelikož mají obě dotčená práva stejnou povahu, stejnou důležitost a stejnou váhu, musejí být prováděna ve vzájemném spojení a musí být hledána rovnováha v každém konkrétním případě, který se týká žádosti o přístup k veřejnému dokumentu, který obsahuje osobní údaje.

78 Komise odkazuje na zprávu o situaci základních práv v Evropské unii a v jejích členských státech, vypracovanou v roce 2002 sítí nezávislých expertů EU v oblasti základních práv CFR-CDF, ve které se uvádí, že „i když je vzata v úvahu možnost poskytnout pouze částečný přístup k některým dokumentům, orgán Společenství má povinnost nepřiznat právo na přístup k dokumentům, pokud zájem žadatele není proporcionální k zásahu, který z něho vyplývá, do práva subjektu údajů na ochranu jeho soukromí vůči zpracování osobních údajů“.

79 Nezbytnost tohoto vyváženého přístupu byla zdůrazněna pracovní skupinou pro ochranu údajů zřízenou článkem 29 směrnice 95/46 v jejím stanovisku 5/2001 ze dne 17. května 2001 ke zvláštní zprávě veřejného ochránce práv. Podle tohoto stanoviska:

„Je třeba poukázat na to, […] že povinnost zpřístupnění uložená právními předpisy o přístupu veřejnosti ke správním dokumentům nezakládá absolutní povinnost volného přístupu. Naopak právní předpisy podřizují povinnost zajistit přístup k dokumentům dodržení práva na soukromí, a tato povinnost tedy neodůvodňuje neomezené zpřístupnění osobních údajů bez výhrad. Ostatně při pohledu na právní předpisy týkající se přístupu veřejnosti a právní předpisy týkající se ochrany údajů je zřejmé, že je třeba provést analýzu okolností […] případ od případu, aby bylo možné nalézt spravedlivou rovnováhu mezi těmito dvěma právy. Konkrétně může z této analýzy vyplynout, že právní předpisy týkající se přístupu veřejnosti k dokumentům mohou stanovit odlišná pravidla, která se použijí na různé kategorie údajů nebo různé druhy subjektů údajů."

80 Komise připomíná, že nařízení č. 1049/2001 nestanoví automatickou a neomezenou povinnost zpřístupnit dokumenty nebo části dokumentů týkajících se osobních údajů, ale že tato povinnost existuje pouze v rozsahu, v němž není v rozporu s pravidly použitelnými v oblasti ochrany údajů.

81 V projednávaném případě Komise zohlednila všechny okolnosti věci. Co se týče zástupců britských orgánů a KPST, žalobkyně byla plně informována o zájmech a entitách zastoupených na zasedání. Přítomné osoby jednaly jako zástupci v souladu s příkazy entit, které zastupovaly, a to jakožto zástupci posledně uvedených entit, a nikoliv za svou osobu. Komise zdůrazňuje, že důsledky rozhodnutí přijatých na

zasedání se týkaly zastoupených entit, a nikoliv jejich zástupců osobně. Relevantní informací, která má být podle zásady transparentnosti předložena veřejnosti k posouzení, je tedy informace týkající se zastoupených entit a odepření Komise zpřístupnit identitu osob, které hájí tyto zájmy, nemůže být považováno za zásah do práv žalobkyně. Komise rovněž zohlednila nezbytnost neohrozit svou způsobilost provádět vyšetřování a své zdroje informací.

82 Mimoto Komise uplatňuje, že žalobkyně nikdy nesplnila povinnost prokázat nezbytnost předání údajů stanovenou v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001. Sdělení identity účastníků totiž neumožňuje další objasnění, co se týče rozhodnutí Komise odložit řízení o nesplnění povinnosti. Jelikož byl zápis zpřístupněn, veřejnost byla plně informována o skutečnostech a argumentech, na základě kterých Komise přijala své rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že nebyl předložen žádný specifický a platný důvod pro prokázání nezbytnosti zpřístupnění osobních údajů třetím osobám, Komise tedy byla povinna toto zpřístupnění odepřít.

83 Podle Komise, na rozdíl od toho, co uplatňuje žalobkyně ve své replice, skutečnost, že jména zaměstnanců KPST jsou veřejná, neznamená, že to samé musí platit pro identitu osob, které se účastnily zasedání. Komise zdůrazňuje, že z toho neplyne, že jména některých zástupců profesního sdružení, kteří zastupovali toto posledně uvedené sdružení na zasedání, mohou být nezbytně vyvozena ze zveřejnění identity všech jeho zaměstnanců. Kdyby tomu totiž tak bylo, žalobkyně by neměla žádný důvod požadovat, aby jí byla sdělena tato jména. Navíc žalobkyně nenaznačovala, že by zástupci KPST na zasedání nezastávali postoj sdružení. Žalobkyně neprokazuje, jakým způsobem by zpřístupnění identity subjektů údajů poskytlo relevantnější informace, než jsou informace uvedené v zápisu ze zasedání a v dalších zveřejněných dokumentech.

84 Co se týče argumentů žalobkyně .týkajících se údajného použití čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, Komise zdůrazňuje, že své odepření zpřístupnit jména nezaložila na této výjimce, nýbrž na výjimce stanovené v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce uvedeného nařízení.

85 Žalobkyně byla informována, že i kdyby se pravidla v oblasti ochrany údajů na žádost nepoužila, Komise byla oprávněna odepřít zpřístupnění jmen pěti osob proti jejich vůli, aby neohrozila svou způsobilost vyšetřovat údajná porušení právních předpisů Společenství. Zasedání konané dne 11. října 1996 se uskutečnilo v rámci takového vyšetřování. Kdyby jména osob, které poskytly informace Komisi, mohla být proti jejich vůli zpřístupněna, Komise by mohla ztratit cenný zdroj informací, což by mohlo ohrozit její způsobilost vést tato vyšetřování.

86 Mimoto Komise připomíná, že v rámci stížností a řízení o nesplnění povinnosti mají stěžovatelé možnost zvolit „důvěrné“ nebo „nedůvěrné“ zacházení. Žádný platný důvod neumožňuje odepřít jiným účastníkům dotčeným řízením o nesplnění povinnosti možnost těšit se témuž právu.

87 V důsledku toho výjimka stanovená v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001 ukládá, aby žalobkyni nebylo předáno pět jmen, která zůstávají anonymní.

88 Komise konečně tvrdí, že žalobkyně nepředložila důkaz o „převažujícím veřejném zájmu na zpřístupnění“ těchto jmen, který může zabránit použití této výjimky.

89 V projednávaném případě by zpřístupnění jmen dalších osob proti jejich vůli a v rozporu s jejich očekáváním co se týče důvěrnosti, pokud spolupracovaly ve vyšetřování údajného porušení, ohrozilo ochranu všech vyšetřování. Zjevný veřejný zájem tudíž vyžaduje, aby důvěrnost vyšetřování byla chráněna, a nikoliv ohrožena.

Závěry Soudu

Úvodní poznámky

90 Úvodem je třeba poukázat na to, že se žádost žalobkyně o přístup k celému dokumentu, jakož i její žaloba zakládají na nařízení č. 1049/2001.

91 Dále je třeba připomenout, že v napadeném rozhodnutí se Komise domnívala, že se nařízení č. 45/2001 použije na žádost o zpřístupnění jmen účastníků zasedání konaného dne 11. října 1996. Komise se domnívala, že vzhledem k tomu, že žalobkyně neprokázala výslovně vyjádřený a legitimní účel ani potřebu tohoto zpřístupnění, požadavky stanovené v článku 8 uvedeného nařízení nejsou splněny a je použitelná výjimka stanovená v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001. Komise dodala, že i kdyby se pravidla přijatá v oblasti ochrany osobních údajů nepoužila, mohla nicméně odepřít zpřístupnění ostatních jmen na základě čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001, aby nebyla ohrožena její způsobilost vést vyšetřování.

92 V tomto ohledu je důležité připomenout, že podle čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 není žadatel o přístup povinen odůvodňovat svou žádost, a nemusí tedy prokazovat jakýkoli zájem k tomu, aby získal přístup k požadovaným dokumentům (viz rozsudek Soudu ze dne 6. července 2006, Franchet a Byk v. Komise, T-391/03 a T-70/04, Sb. rozh. s. II-2023, bod 82 a citovaná judikatura).

93 Je namístě rovněž připomenout, že přístup k dokumentům orgánů představuje zásadu a že rozhodnutí o jeho odepření je platné pouze tehdy, jestliže se zakládá na některé z výjimek upravených článkem 4 nařízení č. 1049/2001.

94 V souladu s ustálenou judikaturou musí být tyto výjimky vykládány a uplatňovány restriktivně, aby nebylo znemožněno uplatnění obecné zásady zakotvené v tomto nařízení (rozsudek Soudního dvora ze dne 11. ledna 2000, Nizozemsko a van der Wal v. Komise, C-174/98 P a C-189/98 P, Recueil, s. I-1, bod 27; rozsudek Soudu ze dne 7. února 2002, Kuijer v. Rada, T-211/00, Recueil, s. II-485, bod 55, a výše uvedený rozsudek Franchet a Byk v. Komise, bod 84).

95 Použití výjimek uvedených v čl. 4 odst. 1 písm. b) a odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001 ze strany Komise je třeba přezkoumat právě ve světle této judikatury.

K výjimce týkající se ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001

– Úvodní poznámky týkající se spojitosti mezi nařízením č. 1049/2001 a nařízením č. 45/2001

96 Je namístě připomenout, že na základě čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 orgány odepřou přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení

ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce, zejména podle právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů.

97 V tomto ohledu je namístě poukázat na to, že přestože žalobkyně ve své žalobě odkazuje pouze na směrnici 95/46, a nikoliv na nařízení č. 45/2001, její žaloba musí být chápána jako žaloba týkající se uvedeného nařízení, neboť napadené rozhodnutí se částečně zakládá na tomto nařízení. Na jednání žalobkyně ostatně správně odkazovala na uvedené nařízení.

98 Úvodem je třeba přezkoumat vztah existující mezi nařízením č. 1049/2001 a nařízením č. 45/2001 za účelem použití výjimky stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 na projednávaný případ. Za tímto účelem je třeba mít na paměti, že mají odlišné cíle. První nařízení směřuje k zajištění co největší možné transparentnosti rozhodovacího procesu veřejných orgánů, jakož i informací, na kterých se zakládají jejich rozhodnutí. Směřuje tedy k co největšímu usnadnění výkonu práva na přístup k dokumentům, jakož i k podporování řádné správní praxe. Druhé nařízení směřuje k zajištění ochrany základních práv a svobod fyzických osob, zejména práva na soukromí v souvislosti se zpracováním osobních údajů.

99 Bod 15 odůvodnění nařízení č. 45/2001 uvádí, že přístup k dokumentům včetně podmínek přístupu k dokumentům, které obsahují osobní údaje, je upraven předpisy přijatými na základě článku 255 ES.

100 Přístup k dokumentům, které obsahují osobní údaje, tedy spadá do oblasti působnosti nařízení č. 1049/2001, podle kterého by v zásadě měly být veřejnosti přístupné všechny dokumenty orgánů. Stanoví rovněž, že je třeba chránit některé veřejné a soukromé zájmy prostřednictvím výjimek.

101 Toto nařízení tak stanoví výjimku, připomenutou výše, týkající se případu, kdy by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce, zejména podle právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů, jako je nařízení č. 45/2001.

102 Navíc podle bodu 11 odůvodnění nařízení č. 1049/2001 by při posuzování výjimek měly orgány ve všech oblastech činnosti Unie brát v úvahu zásady právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů, tudíž rovněž zásady vyjádřené v nařízení č. 45/2001.

103 V tomto ohledu je namístě připomenout nejrelevantnější ustanovení nařízení č. 45/2001.

104 Podle čl. 2 písm. a) nařízení č. 45/2001 se „osobními údaji" rozumějí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné osobě. Identifikovatelnou osobou se rozumí osoba, kterou lze přímo, či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na identifikační číslo nebo na jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychické, hospodářské, kulturní nebo sociální identity. Mohou být tudíž považovány za osobní údaje například příjmení a jména, poštovní adresa, adresa elektronické pošty, číslo bankovního účtu, čísla kreditních karet, číslo sociálního zabezpečení, telefonní číslo nebo číslo řidičského průkazu.

105 Mimoto podle čl. 2 písm. b) nařízení č. 45/2001 se „zpracováním osobních údajů" rozumí jakýkoli úkon nebo soubor úkonů s osobními údaji, které jsou prováděny pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromažďování, zaznamе-

návání, uspořádávání, uchovávání, přizpůsobování nebo pozměňování, vyhledávání, konzultace, použití, sdělení prostřednictvím přenosu, šíření nebo jakékoli jiné zpřístupnění, srovnání či kombinování, jakož i blokování, výmaz nebo zničení. Sdělení údajů prostřednictvím přenosu, šíření nebo jakéhokoliv jiného zpřístupnění spadá tudíž do definice „zpracování“ a samotné nařízení tak stanoví, nezávisle na nařízení č. 1049/2001, možnost zveřejnit některé osobní údaje.

106 Krom toho je třeba, aby zpracování bylo oprávněné na základě čl. 5 písm. a) nebo b) nařízení č. 45/2001, podle kterého zpracování musí být nezbytné pro vykonání úkolu ve veřejném zájmu nebo pro splnění právní povinnosti, které podléhá správce. Je třeba poukázat na to, že právo na přístup k dokumentům orgánů přiznané občanům Evropské unie a všem fyzickým a právnickým osobám, které mají bydliště nebo sídlo v členském státě, stanovené v článku 2 nařízení č. 1049/2001, představuje právní povinnost ve smyslu čl. 5 písm. b) nařízení č. 45/2001. Jestliže tedy nařízení č. 1049/2001 ukládá sdělení údajů, které představuje „zpracování“ ve smyslu čl. 2 písm. b) nařízení č. 45/2001, článek 5 téhož nařízení činí toto sdělení v tomto ohledu oprávněným.

107 Co se týče povinnosti prokázat nezbytnost předání údajů, stanovené v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, je namístě připomenout, že přístup k dokumentům, které obsahují osobní údaje, spadá do oblasti působnosti nařízení č. 1049/2001 a že podle čl. 6 odst. 1 tohoto nařízení není žadatel o přístup povinen odůvodňovat svou žádost, a nemusí tedy prokazovat jakýkoli zájem k tomu, aby získal přístup k požadovaným dokumentům (viz bod 92 výše). V případě, že jsou osobní údaje předány v rámci použití článku 2 nařízení č. 1049/2001, který stanoví právo na přístup všech občanů

Unie k dokumentům, tudíž situace spadá do oblasti působnosti tohoto nařízení, a žadatel tak nemusí prokazovat nezbytnost zpřístupnění ve smyslu čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001. Kdyby totiž bylo vyžadováno, aby žadatel prokazoval nezbytnost předání údajů, jako další podmínku uloženou v nařízení č. 45/2001, tento požadavek by byl v rozporu s cílem nařízení č. 1049/2001, a sice co nejširším přístupem veřejnosti k dokumentům orgánů.

108 Mimoto vzhledem k tomu, že přístup k dokumentu je odepřen na základě čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 v případě, že by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce, předání údajů, které nespadá pod tuto výjimku, nemůže v zásadě poškodit právní zájmy subjektu údajů ve smyslu čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001.

109 Co se týče práva subjektu údajů na námitku, článek 18 nařízení č. 45/2001 stanoví, že subjekt údajů má právo kdykoli z vážných a legitimních důvodů souvisejících s jeho osobní situací vznést námitky proti zpracování svých osobních údajů kromě případů zahrnutých zejména v čl. 5 písm. b) uvedeného nařízení. Vzhledem k tomu, že zpracování uvedené v nařízení č. 1049/2001 představuje právní povinnost ve smyslu čl. 5 písm. b) nařízení č. 45/2001, subjekt údajů tudíž nepožívá v zásadě práva na námitku. Jelikož však čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 stanoví výjimku z této právní povinnosti, je třeba na tomto základě zohlednit vliv zpřístupnění údajů týkajících se subjektu údajů.

110 V tomto ohledu je namístě poukázat na to, že jestliže sdělení těchto údajů nevede k porušení ochrany soukromí a osobnosti subjektu údajů, jak vyžaduje čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, odmítnutí subjektu údajů nemůže zabránit tomuto sdělení.

111 Krom toho je třeba připomenout, že ustanovení nařízení č. 45/2001 musejí být v rozsahu, v němž upravují zpracování osobních údajů, které mohou vést k porušení základních svobod a zejména práva na soukromí, nutně vykládána ve světle základních práv, která podle ustálené judikatury tvoří nedílnou součást obecných zásad práva, jejichž dodržování Soudní dvůr a Soud zajišťují (viz obdobně, co se týče směrnice 95/46, výše uvedený rozsudek Österreichischer Rundfunk a další, bod 68).

112 Tyto zásady byly výslovně převzaty v čl. 6 odst. 2 EU, podle kterého Unie ctí základní práva zaručená EÚLP a ta, jež vyplývají z ústavních tradic společných členským státům, jako obecné zásady práva Společenství.

113 V tomto ohledu je namístě poukázat na to, že i když článek 8 EÚLP v odstavci 1 vyjadřuje zásadu nezasahování veřejných orgánů do výkonu práva na soukromí, v odstavci 2 připouští, že tento zásah je možný v rozsahu, v němž „je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných“.

114 Je rovněž třeba poukázat na to, že podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva je „soukromí“ širokým pojmem, kterému není vhodné dát vyčerpávající definici. Článek 8 EÚLP chrání rovněž právo na identitu a osobní rozvoj, jakož i právo každého jednotlivce navazovat a rozvíjet vztahy s jeho bližními a vnějším světem. Žádný zásadní důvod nedovoluje vyloučit profesní nebo obchodní činnosti z pojmu „soukromí“ (viz Evropský soud pro lidská práva, rozsudky Niemitz v. Německo ze dne 16. prosince 1992, řada A č. 251-B, § 29; Amann v. Švýcarsko ze dne 16. února

2000, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí,* 2000-II, § 65, a Rotaru v. Rumunsko ze dne 4. května 2000, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí,* 2000-V, § 43). Existuje tedy oblast interakce mezi jednotlivcem a třetími osobami, která i ve veřejném kontextu může spadat do „soukromí" (viz Evropský soud pro lidská práva, rozsudek Peck v. Spojené království ze dne 28. ledna 2003, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí,* 2003-I, § 57 a citovaná judikatura).

115 Pro stanovení, zda došlo k porušení článku 8 EÚLP, je namístě zaprvé určit, zda došlo k zásahu do soukromí subjektu údajů, a zadruhé, je-li tomu tak, zda je tento zásah odůvodněný. Aby byl zásah odůvodněný, musí být stanoven zákonem, sledovat legitimní cíl a být v demokratické společnosti nezbytný. Co se týče této posledně uvedené podmínky, pro účely určení, zda zpřístupnění je „v demokratické společnosti nezbytné", je třeba přezkoumat, zda důvody dovolávané za účelem jeho odůvodnění jsou „relevantní a dostatečné" a zda přijatá opatření jsou přiměřená sledovaným legitimním cílům. Ve věcech týkajících se zpřístupnění osobních údajů Evropský soud pro lidská práva uznal, že je třeba přiznat příslušným orgánům určitou volnost při stanovení spravedlivé rovnováhy mezi veřejnými a soukromými zájmy, které se střetávají. Tento prostor pro uvážení jde nicméně ruku v ruce se soudním přezkumem a jeho rozsah závisí na faktorech, jako jsou povaha a důležitost zájmů, které jsou ve hře, jakož i závažnost zásahu (viz výše uvedený rozsudek Peck v. Spojené království, zejména § 76 a 77; viz rovněž stanovisko generálního advokáta Légera k rozsudku Soudního dvora ze dne 30. května 2006, Parlament v. Rada a Komise, C-317/04 a C-318/04, Sb. rozh. s. I-4721, I-4724, body 226 až 228).

116 Je třeba konstatovat, že jakékoliv rozhodnutí přijaté na základě nařízení č. 1049/2001 musí v souladu s čl. 6 odst. 2 EU dodržovat článek 8 EÚLP. V tomto ohledu je namístě připomenout, že nařízení č. 1049/2001 stanoví obecné zásady a meze, které z důvodů veřejného nebo soukromého zájmu upravují výkon práva na přístup k dokumentům, v souladu s čl. 255 odst. 2 ES. Článek 4 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení tedy stanoví výjimku směřující k zajištění ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce.

117 Krom toho je namístě připomenout, že výjimky ze zásady přístupu k dokumentům musejí být vykládány restriktivně. Výjimka stanovená v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 se týká jen osobních údajů, které mohou konkrétně a skutečně porušit ochranu soukromí a osobnosti jednotlivce.

118 Je rovněž namístě zdůraznit, že skutečnost, že „soukromí" je podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva širokým pojmem a že právo na ochranu osobních údajů může představovat jeden z aspektů práva na respektování soukromí (viz v tomto smyslu výše uvedené stanovisko generálního advokáta Légera k rozsudku Parlament v. Rada a Komise, bod 209), neznamená, že všechny osobní údaje nutně spadají do pojmu „soukromí".

119 Tím spíše ne všechny osobní údaje mohou svou povahou porušit soukromí subjektu údajů. V bodě 33 odůvodnění směrnice 95/46 je totiž odkazováno na údaje, které svou povahou mohou porušit základní svobody nebo soukromí a které by neměly být předmětem zpracování, pokud k tomu nedá subjekt údajů výslovný souhlas, což nasvědčuje tomu, že všechny údaje nemají stejnou povahu. Takové citlivé údaje mohou být zahrnuty do kategorií, na které odkazuje článek 10 nařízení č. 45/2001 týkající se zpracování zvláštních kategorií údajů, jako jsou údaje, které odhalují rasový či etnický původ, náboženské nebo filozofické přesvědčení nebo údaje týkající se zdraví a sexuálního života.

120 Z výše uvedeného vyplývá, že aby mohlo být v projednávaném případě určeno, zda se výjimka stanovená v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 použije, je namístě přezkoumat, zda přístup veřejnosti ke jménům účastníků zasedání konaného dne 11. října 1996 může konkrétně a skutečně porušit ochranu soukromí a osobnosti subjektů údajů.

— Použití výjimky týkající se porušení ochrany soukromí a osobnosti subjektů údajů, stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, na projednávaný případ

121 V projednávaném případě se dotčená žádost o přístup týká zápisu ze zasedání Komise, kterého se účastnili zástupci GŘ Komise „Vnitřní trh a finanční služby“, ministerstva obchodu a průmyslu Spojeného království a zástupci KPST. Tento zápis obsahuje seznam účastníků zasedání, zapsaných podle jména v závislosti na entitách, jejichž jménem se tyto osoby účastnily na uvedeném zasedání, s uvedením jejich titulu, počátečního písmena jejich jména, jejich příjmení a případně služby, organizace nebo sdružení, ke kterým patří v rámci těchto entit. Text zápisu neodkazuje na fyzické osoby, nýbrž na dotčené entity, jako je KPST, GŘ „Vnitřní trh a finanční služby“ nebo ministerstvo obchodu a průmyslu Spojeného království.

122 Je namístě konstatovat, že seznam účastníků zasedání uvedený v dotčeném zápisu tak obsahuje osobní údaje ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení č. 45/2001, neboť osoby, které se účastnily tohoto zasedání, v něm mohou být identifikovány.

123 Je třeba nicméně konstatovat, že pouhá skutečnost, že dokument obsahuje osobní údaje, nutně neznamená, že jsou soukromí nebo osobnost subjektů údajů dotčeny, přestože profesní činnosti nejsou v zásadě vyloučeny z pojmu „soukromí“ ve smyslu článku 8 EÚLP (viz bod 114 výše a judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která je tam citována).

124 Jak totiž uvádí samotná Komise, osoby přítomné na zasedání konaném dne 11. října 1996, jejichž jména nebyla zpřístupněna, vystupovaly jakožto zástupci KPST,

a nikoliv za svou osobu. Komise rovněž zdůraznila, že důsledky rozhodnutí přijatých na zasedání se týkaly zastoupených entit, a nikoliv jejich zástupců osobně.

125 Za těchto okolností je třeba konstatovat, že skutečnost, že zápis obsahuje jména těchto zástupců, neohrožuje soukromí dotčených osob vzhledem k tomu, že se účastnily na zasedání jako zástupci svých entit. Navíc, jak bylo konstatováno výše, zápis neobsahuje osobní názor přičitatelný těmto osobám, nýbrž postoje přičitatelné entitám, které tyto osoby zastupují.

126 V každém případě je namístě poukázat na to, že zpřístupnění jmen zástupců KPST nemůže konkrétně a skutečně porušit ochranu soukromí a osobnosti subjektů údajů. Pouhý výskyt jména subjektu údajů na seznamu účastníků zasedání jakožto zástupce entity nepředstavuje takové porušení a ochrana soukromí a osobnosti subjektů údajů není ohrožena.

127 Tento přístup není v rozporu s výše uvedeným rozsudkem Österreichischer Rundfunk a další dovolávaným Komisí. V tomto rozsudku měl Soudní dvůr za to, že shromažďování osobních údajů týkajících se profesních příjmů jednotlivce za účelem sdělit je třetím osobám spadá do oblasti působnosti článku 8 EÚLP. Soudní dvůr konstatoval, že ačkoliv pouhé zaznamenání osobních údajů týkajících se příjmů vyplacených zaměstnavatelem svým zaměstnancům nemůže jako takové představovat zásah do soukromí, sdělení těchto údajů třetí osobě, v tomto případě veřejnému orgánu, porušuje ochranu soukromí dotyčných osob, nehledě na to, jak jsou později takto sdělené informace využity, a je zásahem ve smyslu článku 8 EÚLP (výše uvedený rozsudek Österreichischer Rundfunk a další, bod 74). Soudní dvůr dodal, že aby se jednalo o takový zásah, není důležité, zda sdělené informace představují

citlivé údaje, či nikoliv nebo zda dotyčné osoby utrpěly případné nepříznivé následky z důvodu tohoto zásahu. Postačí, aby údaje týkající se příjmů zaměstnance nebo důchodce byly sděleny zaměstnavatelem třetí osobě (výše uvedený rozsudek Österreichischer Rundfunk a další, bod 75).

128 Je třeba poukázat na to, že okolnosti této věci jsou odlišné od okolností v projednávaném případě. Projednávaný případ totiž spadá do oblasti působnosti nařízení č. 1049/2001 a výjimka stanovená v jeho čl. 4 odst. 1 písm. b) se týká jen zpřístupnění osobních údajů, které mohou porušit ochranu soukromí a osobnosti jednotlivce. Jak bylo přitom konstatováno v bodě 119 výše, ne všechny osobní údaje mohou svou povahou porušit soukromí subjektu údajů. Za okolností projednávaného případu nemůže být pouhé zpřístupnění účasti fyzické osoby, která jedná při výkonu svých profesních funkcí jako zástupce kolektivní entity na zasedání konaném s orgánem Společenství, když osobní názor vyjádřený touto osobou při této příležitosti nemůže být identifikován, považováno za zásah do jejího soukromí. Projednávaný případ tedy musí být odlišen od situace ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Österreichischer Rundfunk a další, kde zaměstnavatel shromažďoval a sděloval veřejnému orgánu specifické kombinace osobních údajů, a sice jména zaměstnaných osob spolu s jejich příjmy.

129 Ve výše uvedeném rozsudku Lindqvist, rovněž dovolávaném Komisí, měl Soudní dvůr za to, že operace spočívající v odkazu na internetové stránce na různé osoby a v jejich identifikaci buď prostřednictvím jejich jména, nebo jiným způsobem, například prostřednictvím jejich telefonního čísla nebo informací o jejich pracovních podmínkách a jejich volném čase, představuje „zcela nebo částečně automatizované zpracování osobních údajů“ ve smyslu směrnice 95/46 (výše uvedený rozsudek Lindqvist, bod 27). Tento rozsudek není pro projednávaný případ určující. Jak bylo totiž připomenuto v předcházejícím bodě, projednávaný případ spadá do oblasti působnosti nařízení č. 1049/2001, a jedná se tudíž, vedle otázky, zda se týká zpracování osobních údajů, o určení, zda zpřístupnění dotčených údajů porušuje ochranu soukromí a osobnosti jednotlivce.

130 Přístup Soudu není v rozporu ani s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, podle které respektování soukromí zahrnuje právo jednotlivce navázat a rozvíjet vztahy s jeho bližními a může se vztahovat na profesní nebo obchodní činnosti (výše uvedené rozsudky Niemitz v. Německo, § 29; Amann v. Švýcarsko, § 65; Rotaru v. Rumunsko, § 43, a Peck v. Spojené království, § 57).

131 Nelze totiž sice *a priori* vyloučit, že pojem „soukromí" zahrnuje některé aspekty profesní činnosti jednotlivce, to však nemůže znamenat, že se na všechny profesní činnosti obecně a nutně vztahuje ochrana práva na respektování soukromí. Soud má přitom za to, že za okolností projednávaného případu nespadá pouhá účast zástupce kolektivní entity na zasedání konaném s orgánem Společenství do sféry jeho soukromí, takže zpřístupnění zápisu, který osvědčuje jeho přítomnost na uvedeném zasedání, nemůže představovat zásah do jeho soukromí.

132 Zpřístupnění dotčených jmen tudíž nevede k zásahu do soukromí osob, které se účastnily na zasedání, a neporušuje ochranu jejich soukromí a osobnosti.

133 V důsledku toho se Komise neprávem domnívala, že se výjimka stanovená v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 měla použít na projednávaný případ.

134 Krom toho Komise netvrdí, že se v projednávaném případě při shromažďování údajů, a to na zasedání konaném dne 11. října 1996, zavázala utajit jména účastníků nebo že

účastníci na zasedání požádali, aby Komise neodhalovala jejich identitu. Pouze v roce 1999, kdy Komise požádala o souhlas s odhalením jejich identity, někteří účastníci odmítli, aby jejich jméno bylo zpřístupněno.

135 Vzhledem k tomu, že podmínka týkající se existence porušení ochrany soukromí a osobnosti subjektu údajů, jak ji vyžaduje čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, není v projednávaném případě splněna, odmítnutí subjektu údajů nemůže zpřístupnění zabránit. Navíc Komise se ani nepokusila prokázat, že osoby, které po zasedání odmítly zpřístupnění svého jména, prokázaly, že ochrana jejich soukromí a osobnosti by byla zpřístupněním porušena.

136 V tomto ohledu je rovněž namístě poznamenat, že v konečném výsledku Komise obdržela odmítnutí pouze dvou z dotčených osob a že se nemohla zkontaktovat s dalšími třemi dotčenými osobami, jejichž jména rovněž nezpřístupnila (viz bod 35 výše).

137 Osoby, které se účastnily tohoto zasedání, se nemohly domnívat, že se na názory vyjádřené jménem a na účet entit, které zastupovaly, vztahovalo důvěrné zacházení. Je namístě připomenout, že v projednávaném případě se jednalo o zasedání konané v rámci řízení o nesplnění povinnosti. Přestože stěžovatel v rámci tohoto řízení může na základě vnitřních pravidel Komise zvolit důvěrné zacházení, takové zacházení není stanoveno pro ostatní osoby, které se účastnily vyšetřování. Navíc vzhledem k tomu, že Komise zpřístupnila zápis, byť s vynecháním některých jmen, je jasné, že měla za to, že se nejednalo o informace, na které se vztahuje profesní tajemství. Nařízení č. 45/2001 nevyžaduje, aby Komise utajovala jména osob, které jí sdělují názory nebo informace týkající se výkonu jejích funkcí.

138 Co se týče argumentu Komise, podle kterého žalobkyně nikdy nesplnila povinnost prokázat nezbytnost předání údajů stanovenou v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, postačuje připomenout, že jak bylo konstatováno v bodech 107 a 108 výše, jakmile ke zpřístupnění dojde v rámci použití článku 2 nařízení č. 1049/2001 a nespadá pod výjimku stanovenou v čl. 4 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení, žadatel nemusí prokazovat nezbytnost ve smyslu čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001. Argument Komise, podle kterého by sdělení identity účastníků neumožnilo další objasnění, co se týče jejího rozhodnutí ukončit řízení o nesplnění povinnosti, nemůže tudíž obstát.

139 Z toho plyne, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení tím, že v napadeném rozhodnutí konstatovala, že žalobkyně neprokázala ani výslovně vyjádřený a legitimní účel, ani potřebu získat jména pěti osob, které se účastnily zasedání a které po tomto zasedání vznesly námitku proti sdělení své identity žalobkyni.

140 Je ještě namístě přezkoumat použití výjimky zakotvené v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001.

K výjimce týkající se ochrany cílů inspekce, vyšetřování a auditu

141 Je třeba připomenout, že podle čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 orgány odepřou přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany cílů inspekce, vyšetřování a auditu, ledaže existuje převažující veřejný zájem na zpřístupnění uvedeného dokumentu.

142 I když žalobkyně ve své žalobě mylně cituje čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, je namístě její žalobu vykládat v tom smyslu, že se dovolává čl. 4 odst. 2 třetí odrážky téhož nařízení, neboť právě na základě tohoto ustanovení Komise podpůrně odůvodnila své odepření zpřístupnit úplný zápis. V každém případě na jednání žalobkyně odkazovala na čl. 4 odst. 2 třetí odrážku nařízení č. 1049/2001.

143 Je namístě připomenout, že orgán je v každé konkrétní věci povinen posoudit, zda dokumenty, jejichž zpřístupnění je požadováno, skutečně spadají pod výjimky stanovené v nařízení, které se týká přístupu k dokumentům.

144 V projednávaném případě se jedná o zápis ze zasedání, které se konalo v rámci řízení o nesplnění povinnosti.

145 Okolnost, že dotčený dokument souvisí s řízením o nesplnění povinnosti, a tudíž se týká vyšetřování, nemůže však sama o sobě odůvodnit použití dovolávané výjimky (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Bavarian Lager v. Komise, bod 41). Jak bylo totiž připomenuto výše, každá výjimka z práva na přístup k dokumentům orgánů spadající pod nařízení č. 1049/2001 musí být vykládána a uplatňována striktně (rozsudek Soudu ze dne 13. září 2000, Denkavit Nederland v. Komise, T-20/99, Recueil, s. II-3011, bod 45).

146 V tomto ohledu je namístě připomenout, že vyšetřování Komise bylo ukončeno již v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí dne 18. března 2004. Komise již totiž odložila řízení o porušení povinnosti proti Spojenému království dne 10. prosince 1997.

147 V projednávaném případě je tak třeba ověřit, zda dokument vztahující se k vyšetřování spadá pod výjimku uvedenou v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001, přestože vyšetřování bylo ukončeno a řízení o porušení povinnosti odloženo již více než šest let.

148 Soud měl již příležitost konstatovat, že čl. 4 odst. 2 třetí odrážka nařízení č. 1049/2001, jehož účelem je ochrana „cílů inspekce, vyšetřování a auditu“, se použije pouze tehdy, jestliže zpřístupnění dotčených dokumentů může ohrozit dokončení inspekce, vyšetřování nebo auditu (výše uvedený rozsudek Franchet a Byk v. Komise, bod 109).

149 V tomto ohledu je namístě poukázat na to, že účelem této výjimky, jak plyne z její formulace, není chránit vyšetřování jako takové, ale chránit cíl těchto vyšetřování, kterým, jak vyplývá z výše uvedeného rozsudku Bavarian Lager v. Komise (bod 46), je v případě řízení o nesplnění povinnosti přimět dotyčný členský stát k dosažení souladu s právem Společenství. V projednávaném případě přitom Komise již odložila řízení o porušení povinnosti proti Spojenému království dne 10. prosince 1997, neboť tento stát pozměnil dotčené právní předpisy, a cíle vyšetřování tak bylo dosaženo. V okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí tak neprobíhalo žádné vyšetřování, jehož cíl mohl být ohrožen zpřístupněním zápisu obsahujícího jména některých zástupců entit, kteří se účastnili zasedání konaného dne 11. října 1996, a tudíž výjimka vycházející z čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 nemůže být v projednávaném případě uplatněna.

150 Za účelem odůvodnit své odepření přístupu k dotčenému zápisu v plném rozsahu Komise navíc uplatňuje, že kdyby jména osob, které poskytly informace Komisi,

mohla být proti jejich vůli zpřístupněna, Komise by mohla ztratit cenný zdroj informací, což by mohlo ohrozit její způsobilost vést vyšetřování údajných porušení právních předpisů Společenství.

151 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí přezkum vyžadovaný pro vyřízení žádosti o přístup k dokumentům vykazovat konkrétní povahu. Jednak totiž pouhá okolnost, že se dokument dotýká zájmu chráněného určitou výjimkou, nemůže stačit k odůvodnění uplatnění této výjimky (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Denkavit Nederland v. Komise, bod 45). Kromě toho nebezpečí porušení chráněného zájmu musí být přiměřeně předvídatelné, a nikoli čistě hypotetické. Přezkum, ke kterému musí orgán za účelem uplatnění určité výjimky přistoupit, musí být tedy proveden konkrétně a být patrný z odůvodnění rozhodnutí (rozsudky Soudu ze dne 6. dubna 2000, Kuijer v. Rada, T-188/98, Recueil, s. II-1959, bod 38; ze dne 13. dubna 2005, Verein für Konsumenteninformation v. Komise, T-2/03, Sb. rozh. s. II-1121, body 69 a 72, a výše uvedený rozsudek Franchet a Byk v. Komise, bod 115).

152 I když je tak namístě připustit, že potřeba chránit anonymitu osob, které předkládají Komisi informace týkající se případných porušení práva Společenství, představuje legitimní cíl, který může odůvodnit, že Komise neposkytne úplný ani částečný přístup k některým dokumentům, nic to nemění na tom, že v projednávaném případě Komise rozhodla *in abstracto o* porušení, které by mohlo zpřístupnění dotyčného dokumentu se jmény způsobit, co se týče jejího vyšetřování, aniž by právně dostačujícím způsobem prokázala, že by zpřístupnění tohoto dokumentu konkrétně a skutečně porušilo ochranu cílů vyšetřování. V projednávaném případě tudíž není prokázáno, že byl cíl vyšetřování konkrétně a skutečně ohrožen zpřístupněním údajů požadovaných šest let po skončení uvedených vyšetřování.

153 Krom toho, jak bylo konstatováno výše, řízení o nesplnění povinnosti nestanoví důvěrné zacházení pro osoby, které se účastnily vyšetřování, s výjimkou stěžova-

tele. Je patrné, že jestliže Komise zpřístupnila dotčený zápis bez jmen osob, které nedaly souhlas s jejich zpřístupněním, v zásadě se domnívala, že zpřístupnění tohoto dokumentu nespadalo pod výjimku stanovenou v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001.

154 V tomto ohledu odkaz Komise, učiněný na jednání, na rozsudek Soudního dvora ze dne 7. listopadu 1985, Adams v. Komise (145/83, Recueil, s. 3539), týkající se důvěrnosti informací, na které se vztahovalo profesní tajemství, není relevantní. Jednalo se o informátora, který upozornil na protisoutěžní praktiky svého zaměstnavatele a jehož identitu musela Komise utajit. Tento informátor ji přitom specificky požádal, aby neodhalila jeho identitu již od počátku řízení. V projednávaném případě, na což bylo poukázáno výše, Komise nicméně neprokázala, že subjekty údajů mohly být v době své účasti na dotčeném zasedání považovány za osoby, na které se vztahuje jakékoliv důvěrné zacházení, nebo že požádaly Komisi, aby neodhalila jejich identitu. Mimoto, jak bylo konstatováno v bodě 137 výše, vzhledem k tomu, že Komise zpřístupnila zápis, byť s vynecháním některých jmen, je nutno konstatovat, že měla za to, že se nejednalo o informace, na něž se vztahuje profesní tajemství. Konečně je třeba připomenout, že Komise neuplatnila žádný argument, který by prokázal, jakým způsobem by zpřístupnění jmen osob, které vznesly námitku, mohlo porušit případné vyšetřování dotčené v projednávaném případě.

155 Za těchto okolností je namístě konstatovat, že argumenty vycházející z ochrany cílů inspekce a vyšetřování nemohou obstát.

156 V důsledku toho není namístě zkoumat případnou existenci převažujícího veřejného zájmu, který by odůvodňoval zpřístupnění uvedeného dokumentu.

157 Z výše uvedeného vyplývá, že úplný zápis ze zasedání konaného dne 11. října 1996, obsahující všechna jména nespadá do výjimek vycházejících z čl. 4 odst. 1 písm. b) nebo čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001.

158 Je tudíž namístě napadené rozhodnutí zrušit.

K nákladům řízení

159 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

160 Podle čl. 87 odst. 4 třetího pododstavce jednacího řádu může Soud nařídit, aby vedlejší účastník nesl vlastní náklady řízení. V projednávaném případě vedlejší účastník podporující žalobkyni ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů,

SOUD (třetí senát)

rozhodl takto:

1) **Rozhodnutí Komise ze dne 18. března 2004, kterým se zamítá žádost o přístup k úplnému zápisu ze zasedání konaného dne 11. října 1996, obsahujícímu všechna jména, se zrušuje.**

2) **Komisi se ukládá náhrada nákladů řízení vynaložených The Bavarian Lager Co. Ltd.**

3) **Evropský inspektor ochrany údajů (EIOÚ) ponese vlastní náklady řízení.**

Jaeger Tiili Czúcz

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 8. listopadu 2007.

Vedoucí soudní kanceláře

E. Coulon

Předseda

M. Jaeger